

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/136/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116215496
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5116215496.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcov: 1/ G. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXXX/XX, XXX XX H. - C. H., 2/ H. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX/XX, XXX XX Y. - I. S., 3/ Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXX/XX, XXX XX Y. - I. S., 4/ W. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. U. XXX/XX, XXX XX F. - U., 5/ C. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXX, XXX XX I., 6/ C. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. H. XXX/XXX, XXX XX Y., žalovaní 1/ až 6/ zastúpení obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária LEGALSKILLS.SK, s.r.o., so sídlom Legionárska 1/C, 831 04 Bratislava, IČO: 36 720 500, proti žalovanému: Ing. W. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/X, XXX XX D., zastúpenému obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Halagan, s.r.o., so sídlom Framborská 253/21, 010 01 Žilina, IČO: 50 626 329, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, v konaní o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41C/265/2016-877 zo dňa 10. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 41C/265/2016-877 zo dňa 10. februára 2020 potvrdzuje.

II. Žalobcovia 1/ až 6/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobcu žalobcov 1/ až 6/ (výrok I.) a žalovanému priznal voči žalobcom 1/ až 6/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov prvostupňového a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia 1/ až 6/ sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 13.06.2016 domáhali voči žalovanému určenia, že do dedičstva po poručiťelovi Q. M., zomretom XX.XX.XXXX, naposledy bytom T. X, F. patrí spoluvlastnícky podiel 7/4476 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3163 - lesné pozemky vo výmere 4316 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 49/17904 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3165 - lesné pozemky vo výmere 3494 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3127 - lesné pozemky vo výmere 22998 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/4476 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 1142 - lesné pozemky vo výmere 79 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/4476 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 1143/1 - lesné pozemky vo výmere 128009 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/4476 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 1143/2 - lesné pozemky vo výmere 18458 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/4476 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 1143/3 - lesné pozemky vo výmere 147135 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/4476 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 1143/4 - lesné pozemky vo výmere 1442 m2

podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3072/2 - trvalé trávne porasty vo výmere 3104 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3079 - trvalé trávne porasty vo výmere 132624 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3108 - lesné pozemky vo výmere 2789 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3110 - lesné pozemky vo výmere 1147 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3126 - lesné pozemky vo výmere 5733 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3132 - lesné pozemky vo výmere 9759 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3133 - lesné pozemky vo výmere 27243 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3134 - lesné pozemky vo výmere 29317 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3135 - lesné pozemky vo výmere 8067 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3136 - lesné pozemky vo výmere 916399 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3146/1 - orná pôda vo výmere 12725 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3146/2 - lesné pozemky vo výmere 2006 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3146/3 - trvalé trávne porasty vo výmere 15922 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3146/4- lesné pozemky vo výmere 5092 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3146/5- lesné pozemky vo výmere 207 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/1- lesné pozemky vo výmere 84700 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/2- lesné pozemky vo výmere 3179 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/3- lesné pozemky vo výmere 11360 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/4- lesné pozemky vo výmere 430972 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/105- lesné pozemky vo výmere 2820 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/205- lesné pozemky vo výmere 6 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 7/2238 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3164/305- lesné pozemky vo výmere 28088 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 21/8952 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3130- trvalé trávne porasty vo výmere 5589 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, podiel 21/8952 na pozemku parcela „E“ KN parc. č. 3131- trvalé trávne porasty vo výmere 4784 m2 nachádzajúci sa v k. ú. D., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX.

3. Žalobcovia podanú žalobu skutkovo odôvodnili tým, že sú spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. D., obec D. a k. ú. Y., obec Y. na základe dedičských konaní po zosnulých rodičoch matke H. M. - Osvedčenie o dedičstve spis. zn. 21D/854/09, Dnot 316/09 a otcovi Q. M., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom T.X, F. - Osvedčenie o dedičstve spis. zn. 17D 194/2012, Dnot221/2012. Uviedli, že predsedníčka spoločenstva D. im oznámila, že podiely boli prevedené ich matkou ešte v roku 1997, a teda ich už nevlastní. Žalobca 1/ však dedil podiely po otcovi k momentu jeho smrti (XX.XX.XXXX) a po matke k momentu jej smrti (XX.XX.XXXX). Mali za to, že matka žalobcov nemohla nakladať s podielmi, ktoré boli napísané na otca žalobcu Q. M., a ak by tak urobila, bol by tento úkon absolútne neplatný z dôvodu rímsko-právnej zásady „nikto nemôže na druhého preniesť viac práv, ako má sám“. Poukázali, že matka čestným vyhlásením zo dňa 07.01.1997 vyhlásila, že je vlastníčkou 2,33 urbárskeho podielu v Urbárskej obci D. a že uvedené urbárske právo predáva v prospech žalovaného. Pri čestnom vyhlásení bol prítomný aj J. Z. hospodár urbáru D., ktorý údaje uvedené vo vyhlásení potvrdil. Poukázali, že čestné vyhlásenie je opatrené aj pečiatkou urbáru D.. Mali za to, že uvedené čestné prehlásenie je neurčitým, nezrozumiteľným právny úkonom. Konštatovali, že ani po oboznámení sa s listinou nie je možné identifikovať, čo malo byť predmetom prevodu. Aj z tohto dôvodu považovali čestné prehlásenie za neplatný platný úkon v zmysle ust. § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Mali za to, že urbáru D. (ako aj prítomnému hospodárovi urbáru p. Z.) bolo známe, resp. malo byť známe, že vzhľadom k tomu, že podiel po Q. M. nebol zatiaľ prededený H. M. nie je vlastníčkou podielu, a teda nie je možné prevod odsúhlasiť

rodičia žalobcov. Tvrdili, že posledný dokument v archíve je z roku 1958. Na pozemkoch, ktoré sú v urbáre a boli prededené, lebo mali listy vlastníctva figuroval výlučne otec žalobcov - poručiteľ, čo vyplýva z listu vlastníctva z katastra pred prededením. Mali za to, že urbár D. sa mal celou záležitosťou zaoberať a nepripustiť, aby v takomto prípade došlo k potvrdeniu vydržania sporných pozemkov žalovanému. Vedomosť o tom, kto je vlastníkom urbár mal, pretože disponoval zoznamom urbárikov z roku 1958, v ktorom bol evidovaný Q. M.. Nehnuteľnosti zapísané v pkn vložkách boli neskôr zapísané na základe vydržania žalovaného v rámci konania ROEP záznamom z roku 2013. Poukázali, že uvedené vyplýva z listu vlastníctva č. XXXX vo D., ktorý obsahuje aj parcelu č. 1257, ktorá sa pôvodne nachádzala pkn vložke č. XXX, čo sú lesy obhospodarované urbárom D. a je tam žalovaný pod č. 306. Poukázali, že v odôvodnení rozhodnutia Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru č. VA C 23/2015 sa tiež uvádza, že Q. M. a H. M. boli vedení ako neznámi vlastníci, resp. s ich podielmi nakladal Slovenský pozemkový fond, ktorý súhlasil s podaným návrhom. Slovenský pozemkový fond však uviedol, že pri registrácii spoločenstva v roku 1996 urbárska obec D. predložila zoznam neznámych vlastníkov, kde sa mená Q. M., ani H. M. nenachádzajú. Mali tak za to, že nemohlo ísť o neznámych vlastníkov tak, ako sa uvádza v odôvodnení rozhodnutia. Boli názoru, že rozhodnutie Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru č. VA ROEP C 429/2013 sa aj z vyššie uvedeného dôvodu opieralo o nepravdivé dôkazy a tvrdenia. Namietali, že práve v čase, keď sa žalobca 1/ začal o nehnuteľnosti zaujímať bolo vlastnícke právo na základe vydržania zapísané na žalovaného. Uviedli, že potom ako dňa 11.09.2013 prevzala Urbárska obec D. list od žalobcu, v ktorom spochybnil čestné prehlásenie svojej matky, hneď v októbri 2013 správny orgán potvrdil nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním žalovanému. Po aktívnej komunikácii s urbárskou obcou D. mal byť žalobca 1/, ako dedič prizvaný na konanie ohľadne nehnuteľností po svojich predkoch. V čase zasadania komisie ROEP už bolo urbáru D. známe, že o podiel, ktorý bol predmetom čestného vyhlásenia, sa zaujíma dedič po poručiteľovi Q. M. a H. M. a že si k tomuto podielu uplatnil vlastnícke právo. Naliehavý právny záujem odôvodnili tým, že bez tohto určenia by bolo ohrozené ich právo. Mali za to, že podaná žaloba je spôsobilá byť podkladom pre zmenu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností tak, aby zodpovedal skutočnému stavu.

4. Žalovaný písomným vyjadrením k žalobe žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a nahradiť trovy konania. Uviedol, že H. M. na základe čestného prehlásenia vyhlásila na svoju časť, že v urbári D. vlastní 2,33 urbárskeho podielu. Uvedené urbárske právo aj s podielmi dobrovoľne previedla bez nátlaku z vlastného rozhodnutia žalovanému, a to za cenu 11.000,- Sk, ktorá bola vyplatená v hotovosti pri podpise dňa 07.01.1997. Uvedené údaje na čestnom prehlásení svojim podpisom potvrdil aj J. Z., hospodár Urbárskej obce D.. Podpis H. M. na čestnom vyhlásení bol aj úradne overený dňa 07.01.1997. Podľa žalovaného sa jednalo o perfektný právny úkon prevodu urbárskeho podielu so všetkými náležitosťami, t. j. uzavretia verbálnej kúpnej zmluvy na predaj huteľného majetku, ktorej uzavretie predávajúca písomne potvrdila citovaným čestným vyhlásením zo dňa 07.01.1997. Prevod podielov bol následne aj zaevidovaný valným zhromaždením urbáru D., čo bolo publikované aj v Spravodaji Urbárskej obce D.. Prevod podielov bol výborom urbáru pojatý do stavu vydokladovania vlastníctva hlasov k 31.05.2012 pre ROEP, v ktorom na strane 5 je zadokumentované, že žalovaný nadobudol okrem iných 2,33 podielu z pôvodných 3 a 1/3 podielu od Q. M. a manželky H. M., rod. M. podľa zoznamu z roku 1958. Od prevodu podielov žalovaný vykonával a vykonáva v dobrej viere a dobromyseľne všetky práva a povinnosti urbárika vyplývajúce z vlastníctva týchto podielov. V čase prevodu podielov nemohla byť uzavretá formálna kúpna zmluva na predaj konkrétnych pozemkových nehnuteľností, pretože tieto boli v pozemkovej knihe vedené na vlastníka spolok bývalých urbárikov obce D. a nie na konkrétnych členov tohto spolku. Nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že H. M. nemohla nakladať s podielmi, pretože ako vyplýva zo zoznamu urbárikov z roku 1958 pod č. 216 je uvedené, že Q. M. a H. M. mali hlasovacie práva vo výške 3 1/3. Rozhodnutím Štátneho notárstva v Žiline spis. zn. D 1294/80 zo dňa 17.10.1980, ktorým bolo prejednané dedičstvo po Q. M., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, sa H. M. stala univerzálnou dedičkou po ňom bez povinnosti vyplatiť ustupujúcim dedičom ich zákonný podiel, lebo títo si výplatok nežiadali. H. M. vlastnila a bola oprávnená disponovať s 2,33 podielmi, ktoré riadne predala žalovanému. Bol názoru, že písomná forma kúpnej zmluvy s následným odkladovaním na katastri by bola v tom čase možná iba za predpokladu, že by sa jednalo o prevod nehnuteľností už zapísaných na liste vlastníctva v prospech jednotlivých urbárikov, avšak v rozhodnom čase sa jednalo o prevod hlasovacích práv, v podiele 2,33, teda o prevod huteľnej veci, u ktorého prevodu zákon nepredpisuje písomnú formu prevodu. Za nepravdivé označil aj tvrdenie, že si z dôvodu nedodržania formy nechal zapísať vlastnícke právo vydržaním, a to len mesiac po tom ako sa o pozemky začal zaujímať žalobca, ktorý spochybnil čestné prehlásenie. Žalovaný návrh na vydanie rozhodnutia a potvrdenie nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. podal na komisiu pre ROEP podaním zo dňa 10.11.2011, takmer dva roky pred spochybnením čestného prehlásenia zo strany

žalobcu 1/. Nesúhlasil s názorom žalobcov, že správny orgán mal v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z. z. návrh na vydanie rozhodnutia o vydržaní zamietnuť vzhľadom k tomu, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam si ešte pred rozhodnutím o vydržaní uplatnil, pretože v tom čase žalobca 1/ dedičom sporných nehnuteľností nebol a ani v súčasnosti nie je. Pokiaľ spochybenie čestného vyhlásenia zo dňa 08.09.2013, adresované urbáru D. vydáva žalobca za uplatnenie vlastníckych nárokov, tak urbár D. nie je orgán, ktorý by bol oprávnený rozhodovať o vlastníckych vzťahoch, resp. nie je orgán kompetentný rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti čestného vyhlásenia. Mal za to, že žalobcovia si mylne vykladajú aj znenie ust. § 11 ods. 1 druhej vety uvedeného zákona, pretože znenie tejto vety účastníctvo v konaní priznáva dedičovi oprávneného držiteľa, ktorým držiteľom bol v tom čase samotný žalovaný, takže logicky neprichádzal do úvahy ako účastník konania jeho prípadný dedič a toľž už nie žalobca 1/. Vlastníčka H. M. predala urbárske podiely žalovanému ako hnutelné veci, a tieto sa až v procese ROEPu premenili na hmatateľné podiely na konkrétnych pozemkoch, ktoré boli dovtedy zapísané v pozemkovej knihe v prospech urbáru ako spoločenstvu. V súlade s ust. § 6 zákona č. 180/1995 Z. z. bol preto podkladom na zostavenie registra aj stav vydokladovania vlastníctva hlasov k 31.05.2012 pre ROEP, z ktorého je nespochybniteľné, že žalovaný okrem iného nadobudol aj 2,33 hlasu po Q. M. a H. M. podľa zoznamu z roku 1958. Považoval za zavádzajúce tvrdenie žalobcov, že rozhodnutie Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru č. VA ROEP C 429/2013 sa opieralo o nepravdivé dôkazy a tvrdenia, pretože žalovaný uzavrel riadnu verbálnu kúpnu zmluvu na prevod huteľnej veci so známou vlastníčkou H. M., a to jednak ako pôvodnou spoluvlastníčkou podľa zoznamu z roku 1958 a následne ako vlastníčkou podľa dedičského rozhodnutia spis. zn. D 1294/80. H. M. ako predávajúca odo dňa predaja 07.01.1997 až do svojej smrti dňa XX.XX.XXXX nijak nespochybnila čestné vyhlásenie o potvrdení predaja prevodu 2,33 urbárskeho podielu, pričom žalovaný od 07.01.1997 predmet prevodu nerušene užíval až do začiatku roku 2015, kedy právny zástupca žalobcov listom zo dňa 02.01.2015 vyzval žalovaného na rokovanie ohľadom prevedených podielov negujúc platnosť kúpnej zmluvy uzavretej za jej života.

5. V poradí prvým rozsudkom č. k. 41C/265/2016-291 zo dňa 09.06.2017 súd prvej inštancie žalobe žalobcov vyhovel. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predmetný rozsudok uznesením spis. zn. 6Co/249/2017 zo dňa 30.01.2019 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom bola skutočnosť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nijakým spôsobom neprihliadal na skutkové zistenia vyplývajúce zo zoznamu členov Spolku bývalých urbárníkov obce D. z roku 1958, kde bol pod č. 216 vykonaný zápis člena - M. Q. a manž. H. M., rod. M. s počtom hlasov 3 1/3, výška spoluvlastníckeho podielu nečitateľná. V tomto smere konajúci súd prvej inštancie nevykonal ďalšie zistenia, ktorú skutočnosť odvolací súd vyhodnotil ako nedostatok skutkových záverov, čo sa následne prejavilo v predčasnom, a teda nesprávnom právnom závere jeho rozhodnutia. V ďalšom konaní uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa vyhodnotením zápisu poručiťľa a jeho manželky v predložennom zozname urbárníkov z roku 1958 v tom smere, či v danom prípade dotknuté spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti tvorili majetkové spoločenstvo manželov, resp. bezpodielové spoluvlastníctvo manželov alebo sa jednalo o výlučný majetok poručiťľa.

6. Žalobcovia po vrátení veci súdu prvej inštancie zotrvali na svojej skutkovej aj právnej argumentácii v spore. Na rozdiel od zoznamu urbárníkov z roku 1958 sa na listoch vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam vyhotoveným ku dňu 13.02.2013 nachádzal záznam o vlastníctve Q. M., nar. XX.XX.XXXX. Prečo je na zozname urbárníkov menovaný uvedený aj s manželkou žalobcovia nevedeli vysvetliť, ale v zmysle predložených listov vlastníctva to bol práve poručiťľ Q. M., ktorému to vlastnícke právo patrilo.

7. Žalovaný vo vyjadrení poprel skutkové tvrdenia žalobcov týkajúce sa zdedenia podielov na dotknutých parcelách len Q. M., keďže žalobcovia tieto skutkové tvrdenia nepodložili žiadnymi relevantnými dôkazmi, ktoré by toto tvrdenie preukázali. V prejednávanej spore nebol dôvod zaoberať sa vydržaním. Podstatnou v danom prípade bola skutočnosť, že aj H. M. bola vedená ako vlastníčka dotknutých spoluvlastníckych podielov.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že Urbárska obec pozemkové spoločenstvo D. listom zo dňa 30.10.2019 oznámila, že v zozname členov spoločenstva pri obnove spoločenstva sa člen rodiny M. ešte nenachádzal, nakoľko sa jednotliví členovia prihlasovali postupne. V zozname členov zo dňa 15.12.1994 bola uvedená iba H. M. s podielom 2 1/3 hlasu. Zoznam členov schválený valným zhromaždením spoločenstva dňa 14.04.1996 uvádza iba H. M. s podielom 2 1/3 hlasu. V zozname členov z valného zhromaždenia zo dňa 13.04.1997 už nie je evidovaná ani H. M.. Spoločenstvo nedisponuje informáciami o tom ako bol zostavovaný zoznam členov urbárníkov z roku 1958. Tento menoslov urbárníkov bol od 15.08.1958 do 30.08.1958 k verejnemu nahliadnutiu, pričom námietky neboli podané. Informáciou o tom ako, od koho a kedy poručiťľ Q. M. nadobudol pomerný podiel na hlasovacom práve nedisponuje.

nevyplývalo, že by poručiteľ Q. M. bol výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Len zo samotnej skutočnosti, že Y. M. rozdelila v závete nehnuteľnosti, a aj tie ktoré v závete neuviedla, nevyplývalo bez pochyb výlučné vlastnícke právo poručiteľa Q. M. k sporným nehnuteľnostiam. V dedičských spisoch spis. zn. D 530/38 a spis. zn. D 580/53 súd prvej inštancie nenašiel ani zmienku o sporných nehnuteľnostiach evidovaných na listoch vlastníctva č.: XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, resp. v pkv vložkách č.: XXX, XXXX, XXXX, XXXX/a, XXX, XXX, XXX, XXXX, XXX. Skutočnosť, že poručiteľ Q. M. nadobudol dedením po rodičoch nejaké iné lesné pozemky patriace do spoločnej nehnuteľnosti sama o sebe ešte nepreukázala, že jednoznačne nadobudol aj sporné nehnuteľnosti. Vyvodzovanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam len od vlastníctva iných nehnuteľností na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam podľa názoru súdu prvej inštancie nestačilo. Aj z dedičského rozhodnutia po H. M. spis. zn. 21D 854/2009 vyplynulo, že H. M. vlastnila podiel na lesných pozemkoch zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. Y., ktoré sú v zmysle vykonaného dokazovania súčasťou spoločnej nehnuteľnosti patriacej spoluvlastníkom a členom Urbárskej obce pozemkového spoločenstva D. ako nástupcu Spolku bývalých urbárikov obce D., spoluvlastníkom a členom, ktorého boli poručiteľ Q. M. s manželkou H. M.. Je tak zrejmé, že tak ako nadobudol lesné pozemky poručiteľ Q. M., lesné pozemky v spoločnej nehnuteľnosti nadobudla aj jeho manželka H. M.. Podielovým spoluvlastníkom na spoločnej nehnuteľnosti tak bola aj manželka poručiteľa Q. M. H. M., pričom táto skutočnosť vyplýva priamo z dedičského rozhodnutia po nej zo dňa 28.09.2009. Súd prvej inštancie dodal, že dedičské rozhodnutie po H. M. pochádza z roku 2009 a verbálna kúpna zmluva medzi ňou a žalovaným je datovaná ku dňu 07.01.1997, a teda už len z časového hľadiska je evidentné, že sporné nehnuteľnosti nemohli byť súčasťou dedičstva po H. M.. Ani samotný žalobcovia v súlade s ust. § 150 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) nevedeli vyvrátiť zápis vlastníckeho práva poručiteľa Q. M. a jeho manželky H. M. v podiele 3 1/3 a aj z vyjadrenia Urbárskej obce pozemkového spoločenstva D. vyplýva, že spoločenstvo nedisponuje informáciami o tom ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958 ani informáciou o tom ako, od koho a kedy poručiteľ Q. M. nadobudol pomerný podiel na hlasovacom práve.

11. Otázku vydržania súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyhodnocoval, keďže jej riešenie bolo súčasťou v poradí prvého meritórneho rozhodnutia vo veci samej a s uvedeným záverom sa odvolací súd stotožnil a zároveň, vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu je možné posudzovať len právne úkony a právne okolnosti do smrti poručiteľa Q. M., preto otázka vydržania je k rozhodnutiu v danej veci bez právnej relevancie.

12. Ako právne bezvýznamný v danom spore zamietol súd prvej inštancie návrh žalobcov na dokazovanie oboznámením sa so spisovým materiálom Krajského súdu v Žiline vo veci spis. zn. 21S 157/2015, keďže otázka vydržania k meritórnemu rozhodnutiu je bez právnej relevancie. Rovnako nevykonanú identifikáciu pkn parcely č. 1245 zapísanej v pkv vložke XXXX, nakoľko táto nesúvisí s predmetom konania, keď predmetom konania sú pkv vložky č.: XXX, XXXX, XXXX, XXXX/a, XXX, XXX, XXX, XXXX, XXX. Vykonanie dokazovania v tomto smere by bolo neúčelné a nehospodárne a neprinieslo by podstatné skutkové zistenia k rozhodnutiu vo veci samej. Súd prvej inštancie nevyžiadaval ani všetky dokumenty od urbáru D. týkajúce sa urbáru D. a jeho členov pred rokom 1958., keďže spoločenstvo nedisponuje informáciami o tom, ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958. Žalobca 1/ je navyše členom predmetného urbáru a mal možnosť si na preukázanie svojich tvrdení zabezpečiť dôkazný materiál, vyžiadať si potrebné listiny, pričom ako člen spoločenstva mal určite viacero nástrojov ako potrebné informácie napriek údajnej nespolupráci pozemkového spoločenstva získať, prípadne si tieto zákonnou cestou vynútiť. Žalobcovia ani nešpecifikovali, ktoré konkrétne listiny má súd prvej inštancie žiadať a ani neuviedli na preukázanie akej okolnosti tento dôkaz navrhujú vykonať. Takýto návrh na vykonanie dokazovania zároveň žalobcovia navrhli až podaním zo dňa 09.12.2019, t. j. tri a pol roka od začatia konania a takmer rok po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom. Rovnako súd prvej inštancie nevyžiadaval doklady vo vzťahu k LV č.: XXXX, XXXX a XXXX, keď predmetom konania sú nehnuteľnosti zapísané na LV č.: XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX.

13. S prihliadnutím na uvedené zistenia súd prvej inštancie žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol.

14. O trovách konania (prvoinštančného aj predchádzajúceho odvolacieho) rozhodol podľa ust.

§ 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej sporovej strane nárok na ich náhradu voči žalobcom v rozsahu 100 %.

15. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí sa domáhali jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe vyhovie, alternatívne sa domáhali jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalobcovia považovali za splnené zákonné dôvody pre dôvodnosť podaného opravného prostriedku v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je

podľa ich názoru svojvoľný, vnútorne nekonzistentný a nezohľadňuje všetky predložené dôkazy. Okrem uvedeného bez riadneho odôvodnenia je rozhodnutie nejasné a nepreskúmateľné, zároveň došlo v konaní k viacerým vadám, ktoré spôsobujú, že rozhodnutie ako také je vydané nezákonné a predčasné. Dôkazy, ktoré žalobcovia predkladali a navrhli vykonať, okrem iného spochybňovali evidenciu urbárikov z roku 1958, ktorými sa však súd prvej inštancie nezaoberal a vychádzal de facto len zo zoznamu Spolku bývalých urbárikov D. z roku 1958. V skutkových okolnostiach sporu považovali za minimálne podozrivé, že potom ako subjekt Urbárska obec pozemkové spoločenstvo D. dňa 11.09.2019 prezval list od žalobcu 1/, v ktorom spochybnil čestné prehlásenie svojej matky (H. M.), hneď v októbri 2013 správny orgán potvrdil nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním žalovanému. Argumentácia žalovaného vo vzťahu k dedičskému rozhodnutiu spis. zn. D 1294/80 zo dňa 17.10.1980 a postaveniu strán v danom konaní považovali za bezpredmetnú, keďže sa v ňom neprejednávali sporné nehnuteľnosti. Pokiaľ H. M. previedla svoj podiel ústnou zmluvou, kde prevádzala podľa tvrdenia žalovaného jednak svoj pôvodný podiel podľa zoznamu z roku 1958 a následne ako vlastníčka podľa dedičského rozhodnutia č. D 1294/80, v konaní nebolo preukázané, že sa stala skutočne vlastníčkou tohto podielu na základe rozhodnutia spis. zn. D 1294/80, pretože to z daného rozhodnutia nevyplýva, a teda je zrejmé, že daný podiel dedením nenadobudla a nemohla ho ďalej previesť na základe ústnej zmluvy. Poukázali aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline vo veci spis. zn. 21S/157/2015 zo dňa 29.06.2016, ktorým bolo rozhodnutie č. VA C 429/2013 zo dňa 02.12.2013 zrušené a vec vrátená správneho orgánu na ďalšie konanie, z ktorého podľa žalobcov jasne vyplýva, že žalobca 1/ mal byť účastníkom správneho konania. Nesplnenie zákonom stanovených podmienok vydržania zo strany žalovaného preukazuje aj následné rozhodnutie vo veci č. VA C 429/2013 zo dňa 02.12.2013. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru žalobcov vykazuje podobné nedostatky ako tie, ktoré boli vytýkané v poradí prvému meritórnemu rozhodnutiu vo veci odvolacím súdom (nevykonanie ďalších zistení, čo malo za následok nedostatok skutkových záverov a predčasnosť rozhodnutia), keďže súd prvej inštancie sa aj v následnom konaní a rozhodovaní primárne zamerával na jeden predložený dôkaz (zoznam Spolku bývalých urbárikov D. z roku 1958) a nevykonával všetky dôkazy navrhované žalujúcou stranou sporu. Pre príklad, zoznam urbárikov z roku 1933 ako aj žalobcami predložené listy vlastníctva či rozhodnutia v rámci dodatočného prejednania dedičstva preukazovali, že výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností bol Q. M. Poukázali aj na vyjadrenie urbáru D. v tom zmysle, že tento nedisponuje informáciami o tom ako bol zostavovaný zoznam urbárikov z roku 1958, a teda nevie ako a na základe čoho vznikol, ani tým pádom nevie vysvetliť spôsob evidencie, pričom aj bez týchto pochybností by mal zoznam z roku 1958 podľa odvolateľov menšiu záväznosť a výpovednú hodnotu ako dedičské rozhodnutia či listy vlastníctva. Predmetný zoznam urbárikov z roku 1958 pre skutočnosť, že nie je zrejmé ako vznikol, zároveň nemožno považovať za relevantný dôkaz v spore. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcov pochybil aj v tom, že nevykonával dokazovanie navrhnuté žalujúcou stranou v súvislosti so zápisom v zozname urbárikov z roku 1933 na meno Y. M., rod W. a N. M., od ktorých mal titulom darovania sporné nehnuteľnosti nadobudnúť predchodca žalobcov Q. M.. Bez takéhoto dokazovania v otázke, či sporné nehnuteľnosti (ne)patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov Q. a H. M. bol záver súdu prvej inštancie predčasný. Záznamy v evidencii urbárikov z roku 1958 mohli mať podľa žalobcov len informačný charakter (na bližšiu identifikáciu vlastníka sa použil aj údaj o mene jeho manželky) a napr. aj z listu vlastníctva č. XXXX zo dňa 13.02.2013 jasne vyplýva, že podielovým spoluvlastníkom dotknutej nehnuteľnosti bol Q. M. samostatne a nešlo o spoluvlastnícky podiel v bezpodielovom spoluvlastníctve s manželkou. Uvedená skutočnosť vyplynula aj z prílohy rozhodnutia Okresného úradu Žilina č. 7/003529/OúOPPLH zo dňa 21.10.1997. Odvolatelia ďalej poukázali na stav, keď pôvodný právny zástupca žalovaného zastupoval aj urbár D. a na neochotu urbáru predložiť doklady relevantné vo vedenom spore, ktoré žalobcovia súdu navrhli vyžiadať, pričom opätovne tieto návrhy na vykonanie dokazovania uplatnili v podanom odvolaní a navrhli aj vyžiadať od Okresného úradu v Žiline doklady z registra pozemkových spoločenstiev urbáru D., ktoré boli podkladom pre zápis do registra spoločenstiev dňa 08.03.1996. Ďalej žalobcovia opísali skutočnosti týkajúce sa narodenia a smrti rodičov Q. M. a dedukovali predpoklad o nadobudnutí podielov na sporných nehnuteľnostiach Q. M. s tým, že v pôvodnom dedičskom konaní po uvedenom Q. M., ktorý zomrel skôr ako jeho manželka H. M., neprebehlo dodatočné dedičské konanie. Nehnuteľnosti, ktoré sú evidované v urbáre D.

a v katastri na žalovaného, sa do smrti H. M. nededili ani dodatočne, pritom ich v čase smrti Q. M. či už sám alebo spolu s manželkou v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov vlastnil, a je preto nevyhnutné rozhodnúť, v akom rozsahu sa budú nehnuteľnosti po ňom dodatočne dediť. H. M. podľa názoru odvolateľov nikdy nebola výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, a preto s nimi nemohla sama nakladať. Tvrdenia žalobcov o tom, že spoluvlastnícky podiel na sporných nehnuteľnostiach patrila výlučne Q. M. a nie do bezpodielového spoluvlastníctva s manželkou H. M. mal preukazovať aj spôsob

dedenia po Q. M. v rámci dedičského konania pod spis. zn. D 1294/80 vo vzťahu k iným nehnuteľnostiam, resp. užívacím právam k nim. Na preukázanie svojich tvrdení žalobcovia v spore navrhli vykonať dokazovanie zabezpečením viacerých listín zo strany súdu, ktoré však súdom prvej inštancie vykonané nebolo. Súd prvej inštancie zamietol návrhy žalobcov na vykonanie dokazovania s odôvodnením, že žalobca 1/ je od roku 2017 členom pozemkového spoločenstva a nič mu nebránilo si dožadované listiny zaobstaráť, avšak urbár D. obštrukčným konaním žalobcovi 1/ znemožnil prístup k dokumentom, keď o ne viackrát bezúspešne žiadal a rovnako bezúspešne sa pre stanovenú podmienku prítomnosti externého právneho zástupcu urbáru dožadoval aj nahliadnutia do dokumentov. Vo vzťahu ku dispozícii so žalobou uviedli, že formuláciu petitu tvorí súd, žalobcovia jasne uviedli čoho sa domáhajú a mal by rozhodnúť tak, ako žalobcovia žiadali v podanej žalobe, resp. v ďalších svojich podaniach. Žalujúca strana sporu má právo disponovať so žalobou a môže ju vziať späť, a to aj v časti. Návrh žalobcov v danom prípade smeroval najmä k tomu, aby súd prvej inštancie nezamietol žalobu ako celok, pretože minimálne v časti 1/2 musí byť úspešná, a to aj v prípade, ak by sa preukázalo, že nehnuteľnosti patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov po poručiťovi Q. M. a jeho manželke. Pokiaľ súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, že skutočnosť o tom, že poručiťel Q. M. nadobudol dedením po rodičoch iné lesné pozemky patriace do spoločnej nehnuteľnosti sama o sebe nepreukazuje, že jednoznačne nadobudol aj sporné nehnuteľnosti, v časti pozemkov nadobudnutých do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a časti do výlučného vlastníctva by v zozname urbárikov museli byť k jeho osobe uvedené dva záznamy, a to jeden na podiel, kde je výlučným vlastníkom a jeden podiel patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nestotožnili sa ani so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa s listinnými dôkazmi časovo spadajúcimi do obdobia po roku 1958 nezaoberal.

17. Žalovaný v rámci vyjadrenia k odvolaniu žalobcov uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny tak po vecnej, ako aj právnej stránke, vychádzajúci z vykonaného dokazovania a presvedčivo odôvodnený. S odvolacími dôvodmi prezentovanými žalobcami sa nestotožnil. Žalobcovia v spore žiadnym spôsobom nepreukázali, že podiel na sporných nehnuteľnostiach bol vo výlučnom vlastníctve poručiťela Q. M. a nie v bezpodielovom spoluvlastníctve s manželkou H. M., a to ani na základe prezentovaných špekulatívnych úvah. Žalobcovia pritom uviedli, že je až nemožné získať dôkazy, na základe ktorých je na listoch vlastníctva dotknutých nehnuteľností uvádzané len meno poručiťela Q. M..

18. Žalobcovia v rámci odvolacej repliky zotrvali na svojich tvrdeniach produkovaných v podanom odvolaní, ktoré v identickom či mierne obsahovo upravenom, avšak stále významovo rovnakom, znení zopakovali. Tvrdenie právneho zástupcu žalobcov týkajúce sa nemožnosti získania dôkazov o zápise poručiťela Q. M. ako podielového spoluvlastníka dotknutých nehnuteľností bolo myslené tým spôsobom, že pre žalobcov ako sporovú stranu bolo aj napriek množstvu dôkazov spochybňujúcich zápis v zozname urbárikov z roku 1958 znemožňované preverenie viacerých skutočností, preto smerovali návrhy na vykonanie dokazovania súdu.

19. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a tieto v podanej duplike zopakoval.

20. Iné podania sporových strán v tomto odvolacom konaní, obsahujúce vecnú či právnu argumentáciu, odvolaciemu súdu predložené neboli.

21. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ § 362 CSP), oprávnenou osobou - žalobcami, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté (§ 359 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal odvolaním žalobcov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa ust. § 219 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 378 CSP

a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

22. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené a stotožnil sa s nižšie uvedenými podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie medzi inými založil. Pokiaľ tak ide o napadnutý rozsudok, súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcov, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je v jeho podstatnej časti vecne správne, pričom naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti ďalej uvedených dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

24. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady týkajúce sa podmienok konania odvolací súd nezistil.

25. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcov formulované v ich opravnom prostriedku, pričom sa tak v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobcovia v spore neuniesli dôkazné bremeno, že ich právny predchodca (Q. M.) bol ku dňu svojej smrti výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov. Odvolací súd považuje v uvedenom kontexte za potrebné zdôrazniť, že podstatným pre rozhodnutie súdu v súdenom spore tak bolo primárne preukázanie vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcov, a nie zaoberanie sa otázkou, či žalovaný nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu (ak by, tak až nesporne po smrti právneho predchodcu žalobcov), alebo nie. Táto otázka by mohla mať právnu relevanciu len v prípade kladného záveru súdu o vlastníckom práve právneho predchodcu žalobcov. Inak povedané vyvrátenie vlastníckeho práva žalovaného k predmetu sporu samo nie je o sebe spôsobilé viesť k záveru o vlastníctve právneho predchodcu žalobcov k predmetu sporu. Nedôvodnou tak bola námietka žalobcov, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevyjadril k podľa žalobcov pochybnému, resp. minimálne podozrivému načasovaniu celého procesu, keď potom ako dňa 11.09.2013 prevzala Urbárska obec pozemkové spoločenstvo D., IČO: 17 058 074 list od žalobcu 1/, v ktorom spochybnil čestné prehlásenie svojej matky, hneď v októbri 2013 správny orgán potvrdil nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním žalovanému. Zároveň tak bola nepodstatná námietka žalobcov, že H. M. nemohla previesť na žalovaného sporné spoluvlastnícke podiely, keďže tieto nevlastnila (nenadobudla ich dedením na základe rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Žiline č. k. D 1294/80-8 zo dňa 17.10.1980) a ak by aj bola vlastníčkou sporných spoluvlastníckych podielov, tieto nemohla platne previesť ústnou darovacou zmluvou na žalovaného. Z uvedeného pohľadu potom bola aj bez právnej relevancie dokazovanie rozhodnutím, či spisom Krajského súdu v Žiline z konania pod spis. zn. 21S/157/2015, ako aj poukaz žalobcov, že rozhodnutím Okresného úradu Žilina č. VA C 106/2016 zo dňa 02.01.2017 bol zamietnutý návrh žalovaného na vydanie rozhodnutia podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom.

27. Odvolací súd konštatuje, že žalobcovia neprodukovali v spore žiaden dôkaz, z ktorého by vyplýval titul nadobudnutia vlastníctva ich právneho predchodcu k sporným spoluvlastníckym podielom, resp. ktorý by priamo preukazoval jeho výlučné vlastníctvo. Paradoxne žalobcovia v podanom odvolaní napokon spochybnili dôkaz - Zoznam členov Spolku bývalých urbárikov obce D. z roku 1958, ktorý predložili už so samotnou žalobou a z ktorého vyvodzovali výlučné vlastníctvo svojho právneho predchodcu. Pokiaľ ide o predmet sporu uvedená listina bola prakticky jediným dôkazom, ktorý nasvedčoval vlastníctvu (nie však výlučnému) právneho predchodcu žalobcov. Vlastníctvo bývalých urbárikov totiž nebolo pôvodne v pozemkovej knihe zapisované v prospech jednotlivých podielnikov, bolo buď označené v pozemkovej knihe v časti A označením, že ide o vlastníctvo - spoločný majetok bývalých urbárikov, alebo v časti B bolo zapísané v príslušnom spoluvlastníckom podiele v prospech takéhoto spoločenstva, čo bolo aj v danom prípade v pozemkovej knihe k. ú. D. v dotknutých pkn vložkách č. XXX a č. XXX. Záznamy o vlastníctve podielov jednotlivých bývalých urbárikov sa viedli v osobitných zoznamoch a iných listinách. Z tohto dôvodu aj odvolací súd považoval za ťažiskový dôkaz zoznam urbárikov z roku 1958. Z poslednej strany tohto zoznamu je zrejmé, že tento zoznam bol vytvorený v súvislosti s prijatím zákona č. 2/1958 Zb. o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov. Je zjavné, že z tohto zoznamu sa vychádzalo aj pri obnove spoločenstva po roku 1989, čomu nasvedčujú aj listina - Stav vydokladovania vlastníctva hlasov k 31.5.2012 pre ROEP, v ktorom sú ako pôvodní podielníci podľa zoznamu z roku 1958 uvedení pod poradovým číslom 263 a 40 M. Q. a manželka H. rod. M. s počtom

hlasov 3 a 1/3. Možno konštatovať, že žiaden iný zoznam, z ktorého by vyplývalo podielníctvo Q. M. žalobcovia nepredložili a ani neoznačili.

28. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na zoznam urbárikov z roku 1933 ako na dôkaz, ktorý spochybňuje pravdivosť relevantnosť zoznamu urbárikov z roku 1958 a súčasne namietali, že súd prvej inštancie sa týmto dôkazom nezaoberal, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie z obsahu tohto dôkazu zistil, že v tomto bola pod poradovým číslom 159 evidovaná ako člen urbáru Y. M., rod. W. spolu s M. a B. W. s veľkosťou podielu 2/16 a počtom hlasov 2. Je teda zrejmé, že podiel zodpovedajúci počtu hlasov 3 a 1/3, ako bol tento zapísaný v zozname urbárikov z roku 1958, nezodpovedá (tento je väčší) podielu zapísanému pod poradovým číslom 159 v zozname urbárikov z roku 1933 vedenému nielen na matku právneho predchodcu žalobcov Y. (Y.) M., rod. W., ale aj na M. W. a B. W.. Teda zjavne ani matka právneho predchodcu žalobcov Q. M. nebola výlučnou vlastníčkou podielu zapísaného v zozname urbárikov z roku 1933. Už len z uvedeného možno vyvodiť, že právny predchodca žalobcov Q. M. (spolu s manželkou H. M.) nevlastnili podiel, ktorý by zodpovedal výlučne podielu Y. (Y.) M., rod. W.. Súčasne žalobcovia nepreukázali, že by podiel Y. M., rod. W. vôbec prešiel dedením na ich právneho predchodcu Q. M. (k tomu viď uznesenie Okresného súdu Žilina spis. zn. D 530/1938 zo dňa 15.06.1939). V tomto kontexte neobstojí ani odvolacia námietka žalobcov, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhované dokazovanie dedičskými rozhodnutiami po rodičoch Q. M., a to otcovi N. M. a Y. M., rod. W.. Súd prvej inštancie pripojil spisy z konaní vedených na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. D 530/1938 (dedičské konanie po poručiťelke Y. M., rod. W.) a na Štátnom notárstve v Žiline pod spis. z. D 580/1953 (dedičské konanie po poručiťelovi N. M.). Súd prvej inštancie po oboznámení sa s týmito spismi konštatoval, že ani z ich obsahu nevyplýva výlučné vlastníctvo právneho predchodcu žalobcov Q. M. k predmetu sporu. Odvolací súd konštatuje, že ani z uznesenia Okresného súdu Žilina spis. zn. D 530/1938 zo dňa 15.06.1939 a ani z uznesenia bývalého Štátneho notárstva v Žiline č. k. D 580/1953-27 zo dňa 30.10.1953 nevyplýva, že by predmetom dedenia boli podiely na sporných nehnuteľnostiach a že by tieto zdedil po svojich rodičoch právny predchodca žalobcov Q. M.. Žalobcovia tak, vedomí si zjavne dôkaznej núdze, počas konania, ako aj v podanom odvolaní, produkovali len svoje ničím nepodložené hypotézy o prechode vlastníctva určitého podielu Y. M., rod. W. na sporných nehnuteľnostiach na jej syn právneho predchodcu žalobcov Q. M..

29. Rovnako argumentácia žalobcov s poukazom na obsah dedičského rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Žiline po poručiťelovi Q. M. č. k. D 1294/80-8 zo dňa 17.10.1980 a ich argumentácia, že sporné podiely na predmetných nehnuteľnostiach museli byť vo výlučnom vlastníctve Q. M., keďže po ňom jeho manželka dedila celý spoluvlastnícky podiel na pkn parcele č. 1245, zapísanej v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D., a teda nie len jeho polovicu po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva poručiťela a jeho manželky, bola zjavne nedôvodná. Ako bolo nesporné, dotknutá pkn parcela č. 1245, zapísaná v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D. nesúvisela s predmetom sporu (so spornými nehnuteľnosťami), a teda dedenie spoluvlastníckeho podielu Q. M. k nej nemôže nič podstatné preukázať vo vzťahu k vlastníctvu sporných spoluvlastníckych podielov. Žalobcovia v podanom odvolaní opätovne produkovali len špekulatívne tvrdenia, že „ostatné neprededené nehnuteľnosti medzi iným i tie, ktoré sú predmetom tohto konania, zdieľali vysoko pravdepodobne rovnaký osud, ako táto prededená pôda, a teda boli vo výlučnom vlastníctve Q. M.“ Zároveň za účelovú považoval odvolací súd námietku žalobcov, že ak by boli sporné spoluvlastnícke podiely v bezpodielovom spoluvlastníctve Q. M. s manželkou H. M., táto by, ako spoluvlastníčka, s malou pravdepodobnosťou o nich nevedela a v dedičskom konaní po Q. M. ich neuviedla. Opätovne išlo len o ničím nepodložené špekulácie žalobcov, ktoré mali nasvedčovať pravdivosti ich tvrdení o výlučnom vlastníctve Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom.

30. Žalobcovia v podanom odvolaní v ďalšom vytýkali súdu prvej inštancie, že nezabezpečil prostredníctvom Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor listy vlastníctva č. XXXX a č. XXXX, vedené pre k. ú. D., ako aj list vlastníctva č. XXXX, vedený pre k. ú. Y., ako aj listiny uvedené na týchto listoch vlastníctva ako nadobúdacie tituly: rozhodnutia č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RIII zo dňa 31.05.2001 (ako listina na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. Z-3600/2001-238/01), č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RI zo dňa 14.05.2001 (ako listina na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. Z-3590/01-239/01) a ich opravy zo dňa 24.10.2001 a zo dňa 18.12.2001, tiež záznamové listiny č. 97/003529/OÚ-OPPLH-255/97 (na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. Z-5245/1997), č. 97/003529/OÚOPPLH zo dňa 21.10.1997, č. ROEP VA C 253/2014 (na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. Z 7722/2014-374/14) a č. 1350/1950 urbár D. ROEP Y. 3/2004 (na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. Z 2410/04).

31. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke žalobcov, ako aj námietke porušenia práva žalobcov na spravodlivý proces, odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov

(uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

32. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (odsek č. 35 odôvodnenia) v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP riadne uviedol, prečo nevykonal ďalšie žalobcami navrhované dôkazy a odvolací súd tieto dôvody považoval za vecne správne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že listina - rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. 97/003529/OÚOPPLH zo dňa 21.10.1997 je súčasťou spisu (na č. I. 247) a súd prvej inštancie (v odseku č. 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku), viazaný záverom odvolacieho súdu (vyjadreným už v uznesení 6Co/249/2017-353 zo dňa 30.01.2019), uviedol, že na záver o výlučnom vlastníctve právneho predchodcu žalobcov Q. M. k predmetu sporu je toto rozhodnutie nepostačujúce. Navyše v danom prípade išlo o rozhodnutie, ktoré sa týkalo iných ako sporných nehnuteľností. Skutočnosť, že týmto rozhodnutím dotknuté nehnuteľnosti tvoria so spornými nehnuteľnosťami spoločnú nehnuteľnosť, sama o sebe nemôže viesť k záveru, že právny predchodca žalobcov bol výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov. V tomto kontexte je potrebné poukázať tiež na tú skutočnosť, vyplývajúcu z dedičského rozhodnutia po H. M. - osvedčenie o dedičstve vydané JUDr. Danou Tabačkovou, notárom ako Okresným súdom Žilina povereným súdnym komisárom č. k. 21D/854/2009-28, Dnot 316/2009 zo dňa 01.03.2010, že v dedičskom konaní po poručiteľke H. M. bol ako dedičstvo prejednaný aj spoluvlastnícky podiel o veľkosti 3333/1492000 na pozemku parcela KN-E č. 1223/14, k. ú. Y., evidovaného v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, ktorý tak isto tvorí predmetnú spoločnú nehnuteľnosť (uvedené vyplýva zo zmluvy o pozemkovom spoločenstve vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti Urbárskej obce pozemkové spoločenstvo D. na č. I. 509 spisu). Ak potom žalobcovia argumentovali tým, že v dodatočných dedičských konaniach po poručiteľovi Q. M. boli (zjavne na podklade rozhodnutí príslušného pozemkového úradu podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku) niektoré (nie však sporné) spoluvlastnícke podiely k pozemkom tvoriacim spoločnú nehnuteľnosť prejednané ako jeho výlučné vlastníctvo (dedičstvo), a teda táto skutočnosť má nasvedčovať tomu, že sporné spoluvlastnícke podiely boli v jeho výlučnom vlastníctve, potom skutočnosť, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 3333/1492000 na pozemku tvoriacom taktiež spoločnú nehnuteľnosť bol prejednaný ako dedičstvo po H. M., argumentáciu žalobcov výrazne spochybňuje. Zároveň, ak žalobcovia poukazovali na rozhodnutia Okresného úradu v Žiline, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v rámci rozhodovania podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. a skutočnosť, že podľa týchto rozhodnutí malo byť priznané vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na určitých pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť (rovnakú ako sporné pozemky) ako oprávnenej osobe len právneho predchodcovi žalobcov Q. M. ako výlučnému vlastníkovi týchto podielov, rovnako nie je spôsobilá preukázať výlučné vlastníctvo Q. M. v čase jeho smrti k sporným spoluvlastníckym podielom. Navyše s prihliadnutím na skutočnosť, že Q. M. zomrel dňa XX.XX.XXXX, je zrejmé, že tento nemohol byť oprávnenu osobou a uplatniť si v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. reštitučný nárok. V tejto súvislosti je totiž potrebné poukázať na skutočnosť, že išlo o rozhodnutie príslušného pozemkového úradu podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., teda o rozhodnutie o vlastníctve oprávnenej osoby podľa ust. 4 zákona č. 229/1991 Zb., ktorá si toto právo uplatnila v lehote podľa ust. § 13 zákona č. 229/1991 Zb. V uvedenom kontexte tak neboli spôsobilé preukázať výlučné vlastníctvo Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom ani výpisy z LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, vedených pre k. ú. D., zo dňa 13.02.2013, na ktorých bol ako podielový spoluvlastník na podklade dotknutých rozhodnutí príslušného pozemkového úradu podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. zapísaný právny predchodca žalobcov Q. M. a rovnako, ako už bolo vyššie uvedené ani dodatočné dedičské rozhodnutia po Q. M. (tieto nie sú v zmysle § 228 ods. 1 CSP záväzné pre žalovaného). A ako to poznamenal aj súd prvej inštancie, na uvedených listoch vlastníctva sú zapísané iné ako sporné nehnuteľnosti.

33. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd tiež argumentáciu žalobcov, že zápis manželky pri mene Q. M., teda H. M., rod. M. v zozname urbárikov z roku 1958 bol len informatívny a mal slúžiť len na

identifikáciu toho, o ktorého konkrétneho Q. M. ide. Uvedenému nenaznačuje ani znenie dotknutého zápisu „M. Q. a manž. H. rod. M.". Tvrdeniam žalobcov by skôr zodpovedalo znenie „M. Q. ženatý s H., rod. M.". Žalobcovia, ako už bolo spomenuté, nedokázali produkovať žiaden relevantný dôkaz o nadobúdanom titule sporných spoluvlastníckych podielov výlučne Q. M.. Ako už bolo vyššie uvedené, v konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcov, že Q. M. nadobudol sporné spoluvlastnícke podiely dedením po svojich rodičoch. Takáto skutočnosť nevyplýva z dedičských rozhodnutí po jeho rodičoch.

34. Pokiaľ ide návrh na zabezpečenie dôkazov, ktorý vzniesli žalobcovia v podanom odvolaní (vyžiadanie všetkých dokumentov od právneho nástupcu Obvodného lesného úradu v Žiline, ktoré boli podkladom pre zápis do registra spoločenstiev odo dňa 08.03.1996 až po aktuálny stav a dokumentov od Urbáru D. - podklady a zmluvy o pozemkovom spoločenstve, ktoré boli podkladom pre zápis do registra spoločenstiev dňa 08.03.1996, vrátane všetkých zmien zmluvy o spoločenstve po aktuálny stav vrátane stavu pozemkov, ktoré Urbár obhospodaroval a menoslovu členov urbáru v časti účastníkov konania) odvolací súd poukazuje na to, že v odvolacom konaní je možné použiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany len za podmienok uvedených v ust. § 366 CSP. V danom prípade tak zjavne návrh uvedené návrhy na dokazovanie mohli byť žalobcami uplatnené už v rámci konania na súde prvej inštancie, a teda nebola naplnená podmienka ich prípustnosti v odvolacom konaní podľa ust. § 366 písm. d) CSP. Bez najmenších pochybností nešlo ani o prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné podľa ust. § 366 písm. a) až c) CSP. Odhliadnuc od doposiaľ uvedeného mal odvolací súd za to, že predmetné bližšie nestotožnené listiny nie sú spôsobilé preukázať vlastníctvo právneho predchodcu žalobcov Q. M., keďže tieto sú z obdobia po jeho smrti a týkajú sa vo všeobecnosti pozemkového spoločenstva D. ako obnoveného spolku bývalých urbárikov obce D.. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že Urbárska obec pozemkové spoločenstvo D. sa už na návrh žalobcov na požiadanie súdu prvej inštancie k spornej veci vyjadrila a výslovne uviedla, že nedisponuje informáciami o tom, ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958 a ani o tom, ako, od koho a kedy Q. M. nadobudol pomerný podiel na hlasovacom práve. Domnienky žalobcov o zavádzaní Urbárskej obce pozemkové spoločenstvo D. považoval aj odvolací súd za ničím nepodložené, keď uvedené vyjadrenie bolo signované predsedom spoločenstva.

35. Na podklade vyššie uvedeného je s veľkou mierou pravdepodobné, že rozhodnutia príslušného pozemkového úradu podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., na podklade ktorých došlo k zápisu Q. M. ako výlučného podielníka na spomenutých listoch vlastníctva, ako aj k dodatočným dedičským konaniam po poručiťovi Q. M., vychádzajú z odlišnej interpretácie zápisu jeho členstva v zozname urbárikov z roku 1958, ako ju urobil súd prvej inštancie a s ktorou sa stotožnil aj odvolací súd.

36. Odvolací súd poukazuje napokon na to, že v konaní o žalobe, ktorou sa dedič domáha určenia, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiťovi, ide o posúdenie, či poručiťel bol v čase smrti vlastníkom tejto veci (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/154/2010 zo dňa 16.12.2010 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3 ročník 2011 pod publikačným č. 32). Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané výlučné vlastníctvo Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom a vykonané dokazovanie nasvedčuje skôr skutočnosti, že sporné spoluvlastnícke podiely boli v čase smrti Q. M. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s jeho manželkou H. M. (v čase spisania zoznamu urbárikov z roku 1958 v zákonomom majetkovom spoločenstve podľa § 22 zákona č. 265/1949 Zb. o rodinnom práve, neskôr s účinnosťou od 01.04.1964 zaniknutého a transformovaného podľa ust. § 856 ods. 1 OZ na bezpodielové spoluvlastníctvo manželov podľa § 143 OZ). Ak teda v spore nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcov Q. M. bol v čase svojej smrti (dňa XX.XX.XXXX) výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov, a potom tieto boli pravdepodobne v jeho bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s manželkou H. M., nebolo možné žalobe vyhovieť ani čiastočne a určiť že do dedičstva po Q. M. patrí podiel na sporných spoluvlastníckych podieloch o veľkosti 1/2. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov sa totiž na rozdiel od podielového spoluvlastníctva vyznačuje tým, že manželia sú v čase trvania bezpodielového spoluvlastníctva spoluvlastníkmi celej veci bez toho, aby ich miera účasti na spoločnom majetku bola vyjadrená podielmi.

37. Po preskúmaní odvolacích námietok žalobcov a súhrnom vyššie uvedeného tak aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali výlučné vlastníctvo ich právneho predchodcu Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom ku dňu jeho smrti, a preto považoval odvolanie žalobcov za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP, a to tak, že žalobcovia 1/ až 6/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaný bol

aj v odvolacom konaní plne úspešnou sporovou stranou a vznikol mu tak proti neúspešným žalobcom 1/ až 6/ nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania spojených s uplatňovaním a bránením jeho práva. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).